

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Euervvico ad infernales poenas deducto, cap. 23.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

cuculla indutus, nudis pedibus sequebatur, duobus demonibus se ducentibus. In quorum aspectu dum notarius nimis horreret, clamauit Cardinalis, Pádolphe, Pádolphe: subsistente clerico, & dicente; Quis es, aut quid clamas? Respondit ille: Ego sum Iordanus dominus tuus, & mortuus sum, dicente illo, quod ducimini? Respondit, ante tribunal Christi. Et ille: Nostis quid de vobis sit futurum? Non noui, inquit, Deus scit: sed cum illuc venero, beatus Petrus de cardinalia mea pro me redditurus est rationem, sanctus verò Benedictus, de cuculla: quod si illam mihi obtinere poterit, saluabor: sin autè, dānabor. Sicque oculis eius substractus est. APOLLONIVS. Non mihi placet in illo ducatu praesentia dæmonum, & absentia sanctorum angelorum. CÆSARIVS: Hæc dicta sunt de pœnis reprobatorum. APOLL. Licet huiusmodi visiones sæpe sint veræ, magis tamen ei crederem, qui reuertens ab inferis visa recitaret. CÆSARIVS: Hoc fieri posse Iob contradicit; Sicut, inquit, consumitur nubes, & pertransit; sic qui descenderit ad inferos, non ascendet, nec reuertetur ultra in domum suam, neque cognoscet eum amplius locus eius. Referam tibi tamen quod ante biennium audiui.

CAPVT XXIII.

Theodericus Traiectensis Episcopus, de castro Nureberg oriundus, seruū quēdā habebat, Euerwach nomine, prouidū satis, qui in diuersis locis bona illius dispēsauit, erat in cōmisso fidelis, in administratione utilis, diligens ac circūspectus, propter quod à domino suo amabatur. Vnde quidam ex officialibus ei detrahentes, ex inuidia accusabant illum apud Episcopum, dicentes: Domine non fideliter, ut estimatis, Euerwachus bona vestra dispensat, consulimus ut cum eo cōputeris. Quod cum factum fuisset, tam rationabiliter cōputauit, ut omnē Episcopo tolleret suspicionē: habebat enim omnia notata in chartula. Sciscitantibus accusatoribus de cōputatione, cum Episcopus respondisset: Optimè computauit, dixerunt illi: Nequaquam, sed computet nobis audientibus, & conuin-

Iob 7.

uin.

vincetur maximum vobis damnum intulisse. Quod cum ei intimatum fuisset ab Episcopo, ille timens æmulorum insidias, maximè quia chartulam perdiderrat, ait intra se: Si aliquid modò in computatione titubauero, necesse erit me vel in corpore torqueri, vel carceris squalore vsque ad mortem cruciari. Immisione igitur diaboli, cuius instinctu ab inuidis indebitè vexabatur, campum solus intrauit, ipsumque diabolum aduocans, sic affatur, dicens: Domine si mihi succurretis in tanta necessitate posito, homagium tibi faciam, & in omnibus parebo. Cui diabolus respondit: Si abrenunciaueris altissimo, matrique illius, te suscipiam, & de omnibus periculis, cum multa tuorū confusione æmulorum, a me liberaberis. Quid plura? Abrenunciat miser Christo, homagium facit diabolo, prospere succedit cōputatio. Ab illo tēpore cœpit diaboli virtutes magnificare, CHRISTVM blasphemare, ad eò vt diceret; qui seruiunt Deo, miseri sunt & egent, qui autem sperant in diabolo, prosperis successibus gaudent. Et, sicut mihi retulit Bernhardus monachus noster, qui eum tunc temporis nouit, ita totus deditus erat artibus magicis, vt si aliquē nosset scholarē eiusdem disciplinæ, nummis eum redimeret, vt aliquid ab illo discere posset. Qui cum vndecim annis in hac blasphemia perseuerasset, accidit vt magister Oliuerus Scholasticus Coloniensis in episcopatu Traiectensi crucem prædicaret: cuius prædicationi ille in tantum restitit, vt die quadam commotus Oliuerus, diceret ei in audientia totius populi: Tace infelix: vas enim diaboli es, & diabolus loquitur per os tuum, cum tamen statum eius ignoraret. Euerwachus nullum arbitrans gratius obsequium se posse præstare domino suo, quam vt inimicum eius occideret, tribus diebus ad diuersas stationes secutus est magistrū, longo ad hoc cultello præparato, transfodere illum proponens, si fortè sine turbis inueniretur. Et ecce, tertia die subita infirmitate præoccupatus, post paucos dies impœnitēs decessit, & defunctus est, & ab eo, cui se reddiderat, ad loca pœnarum inferni deductus est.

est. Primo loco, sicut ipse resurgens à mortuis confessus est Ioanni Scholastico Xanrensi, à quo ego, quæ dicturus sum, audiui, missus est in ignem tam intolerabilis ardoris, vt diceret, si ex omnibus mundi lignis vnus ignis esset confectus, mallet in eo vsque ad diē iudicij ardere, quam per spatium vnus horæ illū sustinere. Ex quo extractus, iactatus est in locum tam frigidissimum, vt optaret redire in ignem. Deinde deductus est in tenebras palpabiles, tanti horroris, vt diceret intra se: Si seruiuisles centum annis Deo, bene te remunerasset, dummodo liceret tibi redire ad frigus. In hunc modū sex reliquas pœnas, quas scriptura enumerat pertransiuit. Quo in extrema pœna posito, Dominus opera eius priora considerans, & vt passa vel visa viuentibus recitaret, misertus illius, angelum suum misit ad eum, qui diceret: Ecce talem mercedem recipiunt, qui seruiunt diabolo, subjunxit que; Si tibi liceret ad vitam redire, velles pro peccatis tuis satisfacere Deo? Ad quod verbum ille suspirans respondit: Domine, si hoc esset possibile, nullam abnuerem satisfactionem. Tunc angelus, Domino placeret, vt ad corpus redeas, & quia in cruce peccasti, per crucem satisfacias. Mox se in feretro erigens, omnes, exceptis duobus iuuenibus, qui constantiores erant, in fugam conuertit; quibus & ait: Ne timeatis, quia ego sum: statim que sacerdotem accersens, peccata sua confessus est, crucē suscepit, & cū domino Ottone Episcopo, prædicti Theoderici successore, trās fretauit. In via, singulis diebus in pane & aqua ieiunauit, iuxta equum suū, in quo vestis eius & arma portabatur, nudis pedibus cucurrit; & cū petris secatibus sanguis perfluens viā cruentaret, satis à cōfratribus arguebatur; quibus respondit, Maiora horum sustinui. Qui cū penè omnia sua in Christi seruitio expēdisset, cū prædicto Episcopo & magistro Ioanne rediēs, mare trās iuit, de quo cū nauta naulū requireret, nec haberet, ait: Ego vobis seruiam quo ad usque volueritis: ad petitionem tamen prædictorum virorum dimissus est à nauclero. Qui cū reuersus fuisset ad vxorem suam,

sacro

facro igne tactus est, cui ardenti quadam nocte in somnis dictum est, quia si ad ecclesiam sancti Nicolai accederet, statim conualesceret: vbi dum orans quatuordecim orationes dixisset, nec conualuisset, desperatus ait: Sancte Nicolae, quid moraris? Mox ut quintam decimam orationem incepit, perfecte integreque conualuit, & est usque hodie calor ignis in eius corpore sine omni dolore. Quam Ecclesiam, quae in villa sancti Nicolai sita est, de suo patrimonio reedificans, in habitu religioso cum vxore sua Deo & sancto Nicolao in ea deseruit. APOLLONIVS: Vellem scire perfecte, vtrum iste reuocatus sit de inferno siue de purgatorio. CAESARIUS: Satis inde disputatum est: quod non fuerit in purgatorio, ex hoc probatur, quod locus electorum sit, in quem nullus ingreditur, nisi in charitate decesserit. Si objicitur illud: In inferno nulla est redemptio; potest dici, de illis intelligendum esse, qui non sunt reuersuri ad corpus, quibus nulla ad redemptionem profunt beneficia. Vna est lex omnium contrariorum: si Deus quorundam animas, sicut legitur in dialogo; quandoque reuocat ad corpus de gaudiis paradisi, quare non, a simili, malorum animas de poenis inferni? Sicut dictum est in distinctione prima capitulo tricesimo quarto, clericus quidam, custodiens se diabolo, corporaliter ad poenas infernales est deductus, & incolumis reductus. APOLLONIVS: Placet quod dicis. CAES. Nunc de poenis purgatorij aliqua tibi proferam exempla, ab acrioribus ascendens ad mitiores, causas purgatorij vtilis satis subnectendo.

CAPVT XXIV.

De purgatorij poenis acriorum.

1. Cor. 7.

V Surarius quidam nostris temporibus apud Leodium defunctus est, & ab Episcopo de coemeterio eiectus est: vxor vero illius sedem Apostolicam adiens, cum pro coemeterio supplicaret, & Papa non annueret, in hunc modum pro eo allegauit: Audiui domine, quia vir & mulier vnum sunt, & quod Apostolus dicat, Virum infidelem posse saluari per mulierem fidelem: vnde quicquid minus factum est a viro meo, ego, quae pars corporis eius sum, liberissimè

sup.